

По жетва.

(Лѣтна картинка.)

Косидбата на сѣното се още непривършила, а ето че врѣме за жетва настава. Пѣстри цвѣтя покрай пѣтищата, по горитѣ и ливадитѣ сж вече прѣцвѣтѣли. Въ непокосенитѣ още ливади отмѣрено крачи щѣркелъ шаренъ дългокракъ. Прѣдъ него шупуртятъ безброй скакалци, като че играятъ на прѣскаченица.

Още слънцето не изгрѣло, тъмната нощна покривка се постепенно вдига и настѣпва свѣтлина. Хладенъ сутришенъ вѣтрець полѣхва. Шумятъ въ полето буйни жита. Тѣ като че пѣсенъ тѣжна започватъ, че врѣме вече за жетва наста, а стопанки и стопанинѣ все още се бавятъ — неидватъ!

Татъкъ-нѣйдѣ изъ пѣтя, откъмъ гористия хълмъ, се задаватъ на тумби: жени, моми, момци — безброй жетвари съ остри сѣрпове на рамо и паламарки въ рѣцѣ; съ загорѣли отъ слънчевия пекъ лица; едни обути — други боси; съ сукмани или фусти, зафучели къмъ златнитѣ ниви и въ мигъ цѣлото поле почернено.

А пѣкъ на небето слънцето, като че се спрѣло, сѣрдито пече. Пискливата цикада — жетваръ — пѣвецътъ на топлината и свѣтлината, любяща безоблачното синьо небе и палящи слънчеви лѣчи, едва току-що започнала съ малки почивки пѣй: „Жъни, жъни, жъни!..“ Тя, съ пѣсенъта си, насѣрдчава нагазилитѣ въ буйни ниви жетвари при изпълнение настѣпната трудна полска работа. Тукъ въ широкото поле на пѣющитѣ цикади грѣмогласно отгласяватъ съ весели задружни пѣсни провикналитѣ се дѣвци и момци. Момитѣ, порейки съ остри сѣрпове буйнитѣ ниви, бързо — бързо повалятъ златни класове. А до тѣхъ скършени момци — вързачи съ цвѣтни кѣрпи на шия и черни на кръстосани върви на крака, стѣгатъ здраво на снопове и трупатъ крѣсци до рамо, отрѣзанитѣ стѣркове.

Тамъ край горичка се още чернѣе въ траурна носия сирота вдовица, останала безъ своя милъ съпругъ не много отдавна; свѣрзала люлчица на клонче яворово и когато тихъ вѣтрець люлчица залюлѣва, бѣдната майка тѣжна пѣсенъ пѣе...

Или пѣкъ отъ близката група цѣла врява се повдига, като че по даденъ знакъ, жетвари се спрѣха, изправиха се вдигнаха глави и като изъ една уста се понесе: „Бързай, Еленке, бързай!“